



REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 24 maj 2021
Nr. ref.:AGJ 1782/21

AKTGJYKIM

në

rastin nr. KI113/20

Parashtrues

IF Skadeforsikring, nga Norvegjia

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme,
E. Rev. nr. 62/2020, të 6 prillit 2020**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare,
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar,
Bekim Sejdiu, gjyqtar,
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare,
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare,
Safet Hoxha, gjyqtar,
Radomir Laban, gjyqtar,
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare, dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtrues i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Kompania e Sigurimeve IF Skadeforsikring, nga Norvegjia (në tekstin e mëtejme: parashtruesja e kërkesës), të cilën e përfaqësojnë avokatët Visar Morina dhe Besnik Nikqi, nga Prishtina.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesja e kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, E. Rev. nr. 62/2020, të 6 prillit 2020, të cilin e ka pranuar më 18 maj 2020.
3. Parashtruesja e kërkesës parashtron për herë të dytë kërkesë në Gjykatë. Më parë kishte parashtruar kërkesën KI87/18, për të cilën Gjykata nxori Aktgjykim më 27 shkurt 2019, dhe kishte konstatuar shkelje të nenit 31 të Kushtetutës.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes së kërkesës është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar, me të cilin parashtruesja e kërkesës pretendon se i janë shkelur të drejtat dhe liritë e saj të garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), në lidhje me nenin 6 [E drejta për një proces të rregullt] të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNj).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në paragrafin 4, të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] dhe paragrafët 1 dhe 7, të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 14 korrik 2020, parashtruesja e kërkesës e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 21 korrik 2020, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Nexhmi Rexhepi gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Arta Rama-Hajrizi (kryesuese), Bekim Sejdiu dhe Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
8. Më 3 gusht 2018, Gjykata njoftoi parashtruesen e kërkesës për regjistrimin e kërkesës. Një kopje e kërkesës në pajtim me Ligjin iu dërgua Gjykatës Supreme.
9. Më 22 tetor 2020, Gjykata kërkoi qëndrim juridik nga Gjykata Supreme lidhur me kërkesat KI74/19, KI111/19, KI09/20 dhe KI113/20, në të cilat objekti i vlerësimit të kushtetutshmërisë janë aktgjykimet e Gjykatës Supreme, me të cilat është vendosur për të drejtën e subrogimit të borxhit dhe normën e interesit (kamatëvonesën), për kontestet civile të iniciuara nga kompanitë e sigurimeve.
10. Më 24 nëntor 2020, Gjykata përsëriti kërkesën e saj drejtuar Gjykatës Supreme më 22 tetor 2020.

11. Më 2 dhjetor 2020, Gjykata Supreme dorëzoi një mendim juridik, përmes të cilit shpreh qëndrimin e saj për unifikimin e praktikës gjyqësore përkitazi me aplikimin e normave të interesit për të gjitha llojet e kontesteve civile.
12. Më 28 prill 2021, Kolegji Shqyrtues e shqyrtoi raportin e Gjyqtarit raportues dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës pranueshmërinë e kërkesës dhe vlerësim në merita.
13. Të njëjtën ditë, Gjykata votoi, njëzëri, që kërkesa është e pranueshme; dhe me shumicë votash, se nuk ka pasur shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës në lidhje me nenin 6.1 [E drejta për një proces të rregullt] të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut.

Përmbledhja e fakteve

Faktet e rastit lidhur me kërkesën e parë KI87/18

14. Më 26 korrik 2009, kishte ndodhur një aksident trafiku, në të cilin u përfshinë dy automjete të pasagjerëve, një i markës “Mercedes”, me targa të Republikës së Kosovës, i siguruar në kompaninë e sigurimeve “SIGMA”, i cili i kishte shkaktuar dëme materiale automjetit tjetër të pasagjerëve të markës “Audi”, me targa të Norvegjisë, i cili posedonte sigurim “kasko” të kompanisë IF Skadeforsikring nga Norvegjia.
15. Më 19 tetor 2010, parashtruesja e kërkesës parashtroi kërkesë në kompaninë e sigurimeve “SIGMA”, me të cilën kërkoi pagesën e dëmit mbi bazën e regresit, i cili ishte nga aksidenti i trafikut, por kompania “SIGMA” nuk ishte përgjegjës në këtë kërkesë.
16. Më 9 korrik 2012, parashtruesja paraqiti padi në Gjykatën Themelore kundër kompanisë “SIGMA”, në të cilën kërkoi që në emër të dëmit të shkaktuar t’i paguhet shuma prej 23,609.24 €, me kamatëvonesën prej 12 %, dhe atë prej 19 tetorit 2010.
17. Më 23 nëntor 2015, Gjykata Themelore nxori Aktgjykimin I. C. nr. 281/2012, me të cilin e miratoi kërkesëpadinë e parashtrueses në tërësi. Në arsyetimin e Aktgjykimit thuhet: *“Me nenin 939, paragrafi 1 të LMD-së është përcaktuar se me pagimin e kompensimit nga sigurimi kalojnë në siguruesin, në bazë të vetë ligjit, deri në shumën e kompensimit të paguar, të gjitha të drejtat e të siguruarit ndaj personit i cili mbi çfarëdo baze është përgjegjës për dëmin, ndërsa me nenin 3 të Ligjit mbi Sigurimin e Detyrueshëm nga Autopërgjegjësia është përcaktuar se siguruesi është përgjegjës për kompensimin e dëmeve të shkaktuara personave të tretë, nga përdorimi i automjetit të siguruar mbi bazën e autopërgjegjësisë. Nga dispozitat ligjore të lartcekura rrjedh se paditësi si sigurues i automjetit të aksidentuar mbi bazën e sigurimit auto kasko, ka qenë i detyruar ta kompensojë dëmin e shkaktuar mbi automjetin e siguruar, gjë të cilën edhe e ka bërë, dhe njëkohësisht gëzon të drejtën që të regresoj shumën e paguar nga i padituri si sigurues i automjetit “Audi A6”, mbi bazën e sigurimit nga autopërgjegjësia për dëmet e shkaktuara personave të tretë. Gjykata e miratoj kërkesëpadinë edhe*

përkitazi me kamatën e kërkuar të vonesës, në shkallën prej 12 % në vit, duke vendosur kështu në përputhje me nenin 26.6 të Ligjit për sigurimet e Detyrueshme nga Autopërgjegjësia”.

18. Kompania e sigurimeve “SIGMA” paraqiti ankesë në Gjykatën e Apelit kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore, për shkak të shkeljes së dispozitave të procedurës kontestimore, vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, vendimit për kamatën, vendimit për shpenzimet e procedurës dhe për shkak të zbatimit të gabuar të së drejtës materiale.
19. Më 31 tetor 2017, Gjykata e Apelit nxori Aktgjykimin Ae. nr. 191/2015, me të cilin e refuzoi si të pabazuar ankesën e kompanisë “SIGMA”. Në arsyetimin e Aktgjykimit thuhet: *“Kjo gjykatë vlerëson se gjykata e shkallës së parë drejtë ka zbatuar të drejtën materiale respektivisht nenin 939 të Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Autopërgjegjësia (në tekstin e mëtejme: LSD), për shkak se nga shkresat e lëndës dhe nga provat e administruara rezulton se përgjegjës për dëmin e shkaktuar ka qenë i siguruari i të paditurës, paditësja ia ka paguar të siguruarit të saj kompensimin e dëmit të pësuar dhe me pagimin e kompensimit të gjitha të drejtat e të siguruarit kanë kaluar te paditësja. Për gjykatën e shkallës së dytë nuk qëndrojnë as pretendimet ankimore të së paditurës sa i përket lartësisë së kamatës dhe kohëzgjatjes së llogaritjes së saj ngase kamata llogaritet nga momenti i paraqitjes së padisë në gjykatë e që në rastin konkret drejtë është vlerësuar llogaritja e kamatës duke u bazuar nga neni 26 par. 6 i LSD-së. Gjykata i vlerësoi edhe pretendimet tjera të së paditurës, por gjeti se të njëjtat janë të pabazuara sepse gjykata e shkallës së parë në mënyrë të plotë e ka vërtetuar gjendjen faktike dhe drejtë e ka zbatuar ligjin material, ndërsa pretendimet e të paditurës janë në kundërshtim me provat që gjenden në shkresat e lëndës”.*
20. SIGMA paraqiti kërkesë për revizion në Gjykatën Supreme, kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, për shkak të vërtetimit të gabuar të gjendjes faktike, zbatimit të gabuar të së drejtës materiale, lartësisë së shumës monetare, si dhe për shkak të lartësisë së kamatës dhe periudhës kohore të llogaritjes së saj.
21. Parashtruesja iu përgjigj gjithashtu kërkesës për revizion, duke pretenduar *“se revizioni nuk lejohet sipas nenit 214. 2 të Ligjit 04/L-118 (për ndryshimin dhe plotësimin e Ligjit nr. 04/L-006 për procedurën kontestimore), me arsyetimin se revizioni tërësisht i referohet vetëm vërtetimit të gabuar të gjendjes faktike, respektivisht se pretendimet e të paditurës nga revizioni nuk trajtojnë ndonjë shkelje të dispozitave të LPK-së apo aplikimit të gabuar të së drejtës materiale”.*
22. Më 24 janar 2018, Gjykata Supreme nxori Aktgjykimin E. Rev. nr. 27/2017, me të cilin: *“I. Refuzohet si i pabazuar revizioni i të paditurës, paraqitur kundër aktgjykimit të Gjykatës së Apelit të Kosovës, nr. 191/2015 datë 31.10.2017, në pjesën e cila ka të bëjë me detyrimin e të paditurës që në emër të regresit nga baza e sigurimit kasko, paditësit t’ia paguaj shumën prej 23.609,24 €, në afat prej 7 ditëve nga dita e marrjes së aktgjykimit. II. Pranohet revizioni i të paditurës, ndryshohet aktgjykimi i goditur përkitazi me kamatën, ashtu që obligohet e paditura që paditësit shumën prej 23.609,24 €, t’ia paguajë me kamatë në lartësi të depozitimeve kursimore të paafatizuara të cilat i*

paguajnë bankat afariste në Kosovë, pa destinim të caktuar mbi një vit, nga paraqitja e padisë më 19.11.2010, e deri në pagesën definitive”.

23. Gjykata Supreme në paragrafin e parë të dispozitivit, i cili ka të bëjë me refuzimin e kërkesës për revizion e të paditurës, theksoi: *“Sipas vlerësimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, gjykatat e instancës më të ulët drejt kanë zbatuar dispozitat e procedurës kontestimore dhe të drejtën materiale, kur kanë gjetur se kërkesëpadia e paditësit është e bazuar. Në aktgjykimet e tyre ato kanë dhënë arsye të mjaftueshme për faktet vendimtare të cilat i pranon edhe kjo Gjykatë e revizionit”.*
24. Gjykata Supreme në paragrafin e dytë të dispozitivit, i cili ka të bëjë me miratimin e revizionit të të paditurës dhe ndryshimin e Aktgjykimit, theksoi: *“Lidhur me caktimin e kamatës aktgjykimet e gjykatave të instancës më të ulët janë marrë me zbatimin e gabuar të së drejtës materiale, andaj si pasojë patën ndryshimin e tyre, ashtu që paditësit shumën prej 23.609,24 €, e paditura duhet t’ia paguajë me kamatë në lartësi të depozitimeve kursimore të paafatizuara të cilat i paguajnë bankat afariste në Kosovë, pa destinim të caktuar mbi një vit, nga data 19.11.2010, e deri në pagesën definitive, kjo ngase Ligji për Sigurimet e Detyrueshme nga Autopërgjegjësia ka hyrë në fuqi në vitin 2011 ndërsa rasti ka ndodhur në vitin 2009 dhe si i tillë nuk gjen zbatim për rastin konkret”.*
25. Më 27 shkurt 2019, Gjykata Kushtetuese, duke vendosur për kërkesën KI87/18 erdhi në përfundim dhe konstatoi se Gjykata Supreme si gjykatë e instancës së fundit, duke marrë një qëndrim të ndryshëm në Aktgjykimin e kontestuar në një rast i cili është plotësisht identik ose i ngjashëm me rastet e tjera, pa dhënë një arsyetim të qartë dhe të mjaftueshëm për këtë, ka shkelur të drejtën e parashtrueses së kërkesës për një vendim të arsyetuar gjyqësor. Kjo çoi edhe në shkelje të parimit të sigurisë juridike, si një nga komponentët themelor të sundimit të ligjit, i cili gjithashtu është një element i pandashëm i së drejtës për një gjykim të drejtë sipas nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6. paragrafi 1 të KEDNj-së. Në pikën IV të pjesës operative, Gjykata vendosi: *“TA KTHEJË Aktgjykimin e Gjykatës Supreme për rishqyrtim në pajtim me Aktgjykimin e kësaj Gjykate”.*

Faktet e rastit në lidhje me kërkesën e tanishme KI113/20

26. Më 6 prill 2020, Gjykata Supreme, duke vendosur sipas urdhrit të Gjykatës Kushtetuese, rishqyrtoi kërkesën për revizion të parashtrueses së kërkesës dhe nxori Aktgjykimin E. Rev. nr. 62/2020, përmes të cilit:
 - i. refuzoi si të pabazuar revizionin e parashtrueses së kërkesës, ushtruar kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, Ae. nr. 191/2015, të 31 tetorit 2017, në pjesën që ka të bëjë me detyrimin e të paditurës (SIGMA) që në emër të regresit nga baza e sigurimit auto-kasko t’ia paguajë parashtrueses së kërkesës shumën prej 23.609,24 Euro, në afat prej 7 ditëve nga dita e marrjes së Aktgjykimit;
 - ii. aprovoi pjesërisht revizionin e parashtrueses së kërkesës, duke e ndryshuar Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit, Ae. nr. 191/2015, të 31 tetorit

2017 në pjesën (II) të dispozitivit si dhe Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në Prishtinë, EK. nr. 281/2012, të 23 nëntorit 2015, në pjesën (I) të dispozitivit, duke e detyruar kompaninë e sigurimeve “SIGMA”, që parashtrueses së kërkesës t’ia rimbursojë shumën prej 23,609.24 Euro, me kamatë në lartësi të deponimeve kursimore të afatizuara të cilat i paguajnë bankat afariste në Kosovë, pa destinim të caktuar mbi një vit, duke filluar nga 19 tetori 2020, deri në përmbushjen përfundimtare të pagesës.

27. Më 14 korrik 2020, e pakënaqur me Aktgjykimin e kontestuar parashtruesja e kërkesës parashtroi në Gjykatë kërkesën KI113/20, përmes së cilës kërkon vlerësimin e kushtetutshmërisë së të njëjtit, duke pretenduar shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë, që garantohet me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6.1 të KEDNj-së.
28. Më 22 tetor dhe 24 nëntor 2020, Gjykata, duke parë numrin në rritje të kërkesave që vinin për çështjen e subrogimit të borxhit dhe aplikimit të lartësisë së normës së interesit (kamatëvonesës) nga Gjykata Supreme kërkoj mendim juridik, para se të vendoste për kërkesat KI74/19, KI111/19, KI09/20 dhe KI113/20.
29. Më 2 dhjetor 2020, Gjykata Supreme dorëzoi në Gjykatë një mendim juridik, përmes së cilit shpreh qëndrimin e saj për unifikimin e praktikës gjyqësore, për të gjitha kërkesat ku për objekt shqyrtimi kanë aplikimin e normës së interesit, bazuar në ligjin e aplikueshëm në kohën e lindjes së marrëdhënies juridiko-civile.
30. Në vijim, pjesa relevante që tregon qëllimin e nxjerrjes së mendimit juridik nga ana e Gjykatës Supreme:

Arsyetimi i Mendimit Juridik

“Gjykata Supreme e Kosovës, në praktiken e saj gjyqësore gjatë vlerësimit të ligjshmërisë së vendimeve të gjykatave të instancave me të ulëta ka konstatuar praktikë jo unike lidhur me çështjen e kërkesave për kamatën. Praktika jo unike e gjykatave të instancave me të ulëta kryesisht ka të bëjë me ligjin e aplikueshëm, normën e interesit dhe kohën e rrjedhës së kamatës.

Gjykata Supreme nga praktika e saj, por edhe nga kërkesat e vazhdueshme që ka pranuar nga gjykatat dhe gjyqtarët, e vlerëson me interes për standardizimin e praktikës gjyqësore, adresimin e çështjes së kamatave përmes një mendimi juridik.

Juridiksioni i Gjykatës Supreme të Kosovës, që të nxjerrë mendim juridik në rastet kur vërehet praktika jo unike e zbatimit të ligjit nga gjykatat e rregullta, apo sfidat në zbatimin dhe interpretimin e dispozitave ligjore, përcaktohet me Ligjin për Gjykatat, neni 27 i Ligjit, me dispozitat e të cilit përcaktohet Seanca e Përgjithshme e Gjykatës Supreme, ndërsa nevoja e adresimit të kësaj çështjeje përmes mendimit juridik është rrjedhë si propozim dhe konkludim i Degës Civile të Gjykatës Supreme, pas shqyrtimit, analizës dhe vlerësimit të një numri të konsiderueshëm të vendimeve gjyqësore për çështjen e kamatës, e po ashtu edhe nga kërkesat, pyetjet apo sugjerimet e gjykatave të rregullta apo gjyqtarëve.

Gjykata Supreme e Kosovës, vlerëson se nxjerrja e këtij mendimi juridik do t'i kontribuojë në radhë të parë unifikimit të praktikës gjyqësore, vendosjes së standardit të ligjshmërisë në vendimmarrjen gjyqësore për çështjen e kamatave, efikasitetit, performancës së gjyqtarëve dhe besimit të publikut në gjykata. Kjo për shkak se përmes standardizimit të praktikës gjyqësore ndikohet në ligjshmërinë e vendimmarrjes, efikasitetin dhe besueshmërinë e publikut në gjykata.

*Objekt i këtij mendimi juridik janë pothuajse të gjitha situatat e kërkesave për kamatën për sa i përket ligjit të aplikueshëm, normës së interesit dhe kohën e rrjedhës së kamatës me disa përjashtime që kanë të bëjnë me çështje që rregullohen me ligje të veçanta. *

Arsyetimi i këtij mendimi juridik ndjek kronologjinë e çështjeve të trajtuara sipas ndarjes në pika.”

Pretendimet e parashtrueses së kërkesës

31. Parashtruesja e kërkesës pretendon se me Aktgjykimin E. Rev. nr. 62/2020 është shkelur neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] i Kushtetutës, në lidhje me nenin 6.1 [E drejta për një proces të rregullt gjyqësor] të KEDNj-së. Pretendimin për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës dhe nenin 6.1 të KEDNj-së, parashtruesja e kërkesës e ndërlidhë me arsyet se Gjykata Supreme nuk e ka arsyetuar vendimin e saj, dhe se e njëjta nuk ka vendosur sipas gjetjeve të Gjykatës Kushtetuese dhe sipas praktikës së GjEDNj-së.

Përkitazi me pamjaftueshmërinë e arsyetimit të vendimit gjyqësor

32. Në lidhje me këtë, parashtruesja e kërkesës pretendon se Aktgjykimi kontestuar i 6 prillit 2020, sërish karakterizohet nga mungesa e arsyetimit adekuat, sepse Gjykata Supreme nuk ka dhënë arsyetime të mjaftueshme dhe adekuate përkitazi me ndryshimet e Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, Ae. nr. 191/2017, të 31 tetorit 2017, në lidhje me kamatëvonesën, duke shkelur kësisoj parimin e ndalimit të arbitraritetit në vendimmarrje. Këtë pretendim parashtruesja e kërkesës e mbështet në faktin se Gjykata Supreme në arsyetimin e Aktgjykimit të kontestuar vetëm se ka listuar vërejtjet nga Aktgjykimi KI87/18 i Gjykatës Kushtetuese dhe nuk i është përmbajtur rekomandimeve të saj. Në thelb dhe për pasojë parashtruesja e kërkesës pretendon se arsyetimi i Aktgjykimit të kontestuar, E. Rev. nr. 62/2020 rezulton të ketë të njëjtat mangësi, sepse përmban arsyetim të pamjaftueshëm, respektivisht mungesë të justifikimit dhe shpjegimeve objektive që arsyetojnë këtë shmangie të konsistencës përkitazi me qëndrimet paraprake të kësaj gjykate, lidhur me institutin e kamatëvonesës nga sigurimet e detyrueshme.
33. Në përgjithësi, parashtruesja e kërkesës thekson se elaborimi i çështjes në tërësi, në Aktgjykimin E. Rev. nr. 62/2020, të 6 prillit 2020 nuk dallon nga Aktgjykimi paraprak, respektivisht ky arsyetim është përfshirë në katër paragrafët e fundit të Aktgjykimit. Kësisoj, sipas parashtrueses së kërkesës rezulton se Gjykata Supreme me këtë arsyetim të shkurtër, ndryshimin e qëndrimit dhe jokonsistencën lidhur me institutin e kamatëvonesës nga sigurimet e detyrueshme e mbështet në të njëjtin argument, se kinse nuk mund

të ketë veprim retroaktiv Ligji nr. 04/L-018 për këtë rast të siguruar. Tutje, parashtruesja e kërkesës shton se, në pjesën e arsytimit janë evidente qëndrimet kundërthënëse të Gjykatës Supreme kur i referohet të njëjtit Ligj nr. 04/L-018, respektivisht dispozitës së nenit 26 të tij me konkluzionin: *“se në konteste për subrogim të dëmit ligjërisht nuk aplikohet kamatëvonesa e përcaktuar me nenin 26.6 të Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Autopërgjegjësia”*. Sipas parashtrueses së kërkesës ky konkluzion fare nuk korrespondon me përmbajtjen e dispozitës së përmendur të ligjit, sepse nuk bën asnjë dallim përkitazi me pretendimin e kërkesave në sigurime qofshin ato kërkesa të drejtpërdrejta apo të subrogimit, e më së paku që të dëmtuarit mbi bazën e subrogimit të mos e kenë statusin e *“personit të dëmtuar”*. Siç shihet nga dispozita e ligjit (neni 26.6) nuk kemi një përkufizim të tillë ku shprehimisht thuhet se për kërkesat e subrogimit nuk aplikohet kamatëvonesa. Ky interpretim sipas parashtrueses së kërkesës nuk mund të kualifikohet ndryshe veçse një qëndrim *“de lege ferenda”* i kësaj gjykate.

34. Përveç kësaj, parashtruesja e kërkesës pretendon se moszbatimi i jurisprudencës së Gjykatës Kushtetuese lidhur me mungesën e arsytimit përbën shkelje serioze të nenit 31 të Kushtetutës. Në mbështetje të këtij pretendimi, parashtruesja e kërkesës iu referohet rasteve KI55/09, KI135/14, KI97/16 dhe KI138/15 ku Gjykata kishte konstatuar shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, për shkak të mungesës së arsytimit të vendimit gjyqësor.
35. Kësisoj, parashtruesja e kërkesës pretendon se Gjykata Supreme ka shkelur dhe jurisprudencën e GjEDNj-së, e cila ka mbajtur qëndrimin e saj se nocioni i gjykimit të drejtë kërkon, mes tjerash nga gjykatat nacionale, të të gjitha instancave që t'i adresojnë të gjitha çështjet esenciale të rastit kur shqiptojnë vendimet e tyre gjyqësore. Tutje, parashtruesja e kërkesës mëton se vendimmarrja e Gjykatës Supreme është në kundërshtim edhe me kërkesat e nenit 53 të Kushtetutës, sipas së cilit gjykatat janë të detyruara të interpretojnë të drejtat e njeriut në harmoni me praktikën e GjEDNj-së.
36. Për më tepër, parashtruesja e kërkesës pretendon se Gjykata Supreme, duke injoruar në tërësi çështjet rreth bazës juridike të institutit të kamatëvonesës duke përcaktuar ndryshe lartësinë e normës së kamatëvonesës me Aktgjykimin e kontestuar, E. Rev. nr. 62/2020 nuk i ka plotësuar kërkesat që burojnë nga neni 31 i Kushtetutës dhe neni 6.1 i KEDNj-së lidhur me mjaftueshmërinë e arsytimit të vendimit gjyqësor.
37. Tutje pretendohet se defektet e sipërpërmendura juridike të Aktgjykimit të kontestuar të Gjykatës Supreme, cenojnë seriozisht të drejtën e parashtrueses së kërkesës për gjykim të drejtë, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6.1 të KEDNj-së. Andaj, parashtruesja e kërkesës kërkon nga Gjykata, që pas vlerësimit të pretendimeve të saj, të anulojë Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, E. Rev. nr. 62/2020, të 6 prillit 2020, për shkak të shkeljes së nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6.1 të KEDNj-së, dhe të njëjtin ta kthejë në rishqyrtim.
38. Në mbështetje të pretendimeve të saj, parashtruesja e kërkesës sërish dorëzoi në Gjykatë disa aktgjykime të Gjykatës Supreme për të dëshmuar se Gjykata Supreme nuk e kishte ndjekur praktikën e saj gjyqësore, siç janë: E. Rev. nr.

23/2017, 23 dhjetor 2017, E. rev. nr. 48/2014, 13 maj 2014, E. Rev. nr. 62/2014, 21 janar 2015, E. Rev. nr. 14/2016, 24 mars 2016, E. Rev. nr. 06/2015, 19 mars 2015, E. Rev. nr. 55/2014, 3 nëntor 2014 dhe E. Rev. nr. 20/2014, 14 prill 2014.

Dispozitat relevante ligjore

LIGJI NR. 04/L-077 PËR MARRËDHËNIET E DETYRIMEVE

Neni 281

Subrogimi ligjor

Kur detyrimin e përmbush personi i cili ka ndonjë interes juridik në këtë çështje, atëherë i kalojnë këtij, në bazë të vet ligjit, në çastin e përmbushjes, kërkesat e kreditorit me të gjitha të drejtat aksesore.

Neni 382

Kamatëvonesa

- 1. Debitori që vonon në përmbushjen e detyrimit në të holla debiton, përpos borxhit kryesor, edhe kamatën.*
- 2. Lartësia e kamatëvonesës është tetë përqind (8%) në vit, përveç nëse parashihet ndryshe me ligj të veçantë.*

LIGJI NR. 04/L-018 PËR SIGURIMIN E DETYRUESHËM NGA AUTOPËRGJEGJËSIA

Neni 26

Procedura e kërkesave për dëmshpërblim

1. Siguruesi është i detyruar që, për dëmet në persona, më së largu në afat prej gjashtëdhjetë (60) ditësh, ndërsa për dëme në pasuri, më së largu në afat prej pesëmbëdhjetë (15) ditësh nga dita e parashtrimit të kërkesës për dëmshpërblim, të trajtojë kërkesën dhe të njoftojë me shkrim palën e dëmtuar me:

- 1.1. ofertën për dëmshpërblim me shpjegime përkatëse;*
- 1.2. vendimin dhe arsyet ligjore të refuzimit të kërkesës për dëmshpërblim, kur janë kontestuese përgjegjësia dhe lartësia e dëmit.*

2. Nëse kërkesa e parashtruar nuk është e kompletuar me prova dhe dokumentacion të nevojshëm për të vendosur për dëmshpërblimin, siguruesi është i detyruar që, më së largu në afat prej tri (3) ditësh nga dita e pranimit të kërkesës për dëmshpërblim, të njoftojë me shkrim të dëmtuarin duke precizuar me cilat nga provat dhe dokumentacioni duhet plotësuar kërkesën. Prej ditës së pranimit, respektivisht kompletimit të dokumentacionit të kërkesës, fillojnë të zbatohen afatet nga paragrafi 1. i këtij neni për detyrimin e siguruesit përkitazi me trajtimin e kërkesave për dëmshpërblim.

3. BQK-ja nxjerr akt nënligjor për përcaktimin e procedurave për dëmshpërblim, duke përfshirë edhe përcaktimin se kur konsiderohet e

kompletuar kërkesa me prova dhe dokumentacionin e nevojshëm për të vendosur lidhur me dëmshpërblimin.

4. Në pamundësi të përcaktimit të dëmit, respektivisht trajtimit të dëmshpërblimit në tërësi, siguruesi përgjegjës është i detyruar t'i paguajë palës së dëmtuar pjesën jokontestuese të dëmit në formë paradhënie, brenda afatit nga paragrafi 1. i këtij neni.

5. Në rast se siguruesi përgjegjës nuk i përgjigjet palës së dëmtuar brenda afateve të përcaktuara në paragrafin 1. të këtij neni, i dëmtuari ka të drejtë të ushtrojë padi në Gjykatën Kompetente.

6. Në rast të mosrespektimit të afateve të përcaktuara në paragrafin 1. të këtij neni, dhe mospërmbushjes së detyrimit në pagesën e paradhënies nga paragrafi 4. i këtij neni, siguruesi përgjegjës konsiderohet të jetë në vonesë në përmbushjen e detyrimit për dëmshpërblim, duke u ngarkuar me pagesë të interesit për vonesë. Ky interes paguhet në lartësi prej 12 % të interesit vjetor dhe llogaritet për çdo ditë vonesë deri në shlyerjen e dëmshpërblimit nga siguruesi përgjegjës, duke filluar nga data e paraqitjes së kërkesës për dëmshpërblim.

7. Dispozitat nga paragrafi 1., 2., 4. dhe 5. të këtij neni, zbatohen në mënyrë përkatëse edhe në rastet e trajtimit të kërkesave për dëmshpërblim të cilat janë detyrim i byrosë për dëmet nga baza e sigurimit kufitar dhe detyrimet e Fondit të kompensimit.

8. Në kërkesat për dëmshpërblim nga sistemi i kartonit ndërkombëtar të sigurimit zbatohen procedura dhe afate të posaçme sipas Marrëveshjes së Kretës.

Rregulla 3 mbi ndryshimin e Rregullit për Sigurimin e Detyrueshëm të Autopërgjegjësisë i miratuar nga Bordi Drejtues i Bankës Qendrore të Republikës së Kosovës, më 25 shtator 2008

Neni 5.1

Rregullimi i dëmeve

Kërkesat për zhdëmtim të bazuara në sigurimin e detyrueshëm të autopërgjegjësisë në pajtim me dispozitat e kësaj rregulle, përfshirë regresin nga fondi garantues duhet të zgjidhen në një periudhë kohore prej 10 ditësh prej ditës së parashtrimit të provave të nevojshme dhe dokumentacionit relevant që kërkohen nga kompania e sigurimit apo fondit garantues, duke iu referuar zhdëmtimit të dëmeve që kanë për pasojë vdekjen, lëndime trupore apo humbjen e pasurisë.

Fondi garantues apo një kompani e sigurimit e cila nuk rregullon dëmin valid Brenda periudhës kohore prej dhjetë (10) ditësh, duhet të paguajë dënimin e barabartë me 20% të kamatës vjetore të llogaritur nga data e raportimit të dëmit deri në datën kur zhdëmtimi është paguar apo rregulluar.

Ligjit Nr. 06/L-054 për Gjykatat, i cili në nenin 14 parasheh mekanizmin për administrimin e drejtë të drejtësisë dhe shqyrtimin e ndryshimit të praktikës gjyqësore.

Neni 14

Kompetencat dhe Përgjegjësitë e Kryetarit dhe nënkryetarit të Gjykatës
“[...]

2.10. Kryetari i gjykatës thërret takim vjetor të të gjithë gjyqtarëve për këshillim mbi Administrimin e Drejtësisë në atë gjykatë; për të analizuar organizimin e gjykatës; për të shqyrtuar dhe propozuar ndryshime në procedura dhe praktika”.

Mendim Juridik për Kamatën i miratuar në mbledhjen e përgjithshme të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës, më 1 dhjetor 2020

PJESA E PARË: Ligji i aplikueshëm:

- I. Për marrëdhëniet e detyrimeve që kanë lindur para datës 20.12.2012, për kamatën zbatohen dispozitat e Ligjit mbi Marrëdhëniet e Detyrimeve (Gazeta Zyrtare e RSFJ-së, nr. 29/78, 39/85, 57/89).*
- II. Për marrëdhëniet e detyrimeve që kanë lindur pas datës 19.12.2012, për kamatën zbatohen dispozitat e Ligjit për Marrëdhëniet e Detyrimeve, nr. 04/L-077, Gazeta Zyrtare e Republikës së Kosovës, nr. 19/19, datë 19.06.2012.*
- III. Për kërkesat periodike të cilat kanë lindur nga marrëdhëniet e detyrimeve para datës 20.12.2012, por të cilat shtrihen (arrijnë për pagesë) edhe në periudhë pas datës 19.12.2012, ndërsa gjykata për çështjen objekt kontesti sipas padisë vendos pas datës 19.12.2012, atëherë ligj i zbatueshëm është:*
 - për kërkesat periodike që kanë arritur për pagesë deri më datën 20.12.2012, lidhur me kamatën zbatohen dispozitat e Ligjit mbi Marrëdhëniet e Detyrimeve (Gazeta Zyrtare e RSFJ-së, nr.29/78, 39/85, 57/89);*
 - për kërkesat periodike që arrijnë për pagesë pas datës 19.12.2012, për kamatën zbatohen dispozitat e Ligjit për Marrëdhëniet e Detyrimeve, Ligji nr. 04/L-077.*

PJESA E DYTË: Shkalla/lartësia e kamatës:

- IV. Për marrëdhëniet e detyrimeve që kanë lindur para datës 20.12.2012, shkalla/lartësia e kamatëvonesës caktohet si për mjetet e depozituara në bankë, mbi një vit, pa destinim të caktuar.*
[...]
- VI. Për marrëdhëniet e detyrimeve që kanë lindur pas datës 19.12.2012, shkalla/lartësia e kamatëvonesës vjetore për të gjitha kërkesat do të caktohet në lartësi prej 8%, përveçse kur parashikohet ndryshe me ligj të veçantë.*
[...]

XI. Për rastet e kërkesave për kompensim të dëmit apo mbulimit të shpenzimeve për rastin e siguruar (kompensimin e rastit të siguruar) me policë vullnetare (sigurim vullnetarë), lartësia e kamatës caktohet sipas pikës IV (katër) dhe VI (gjashtë) të këtij mendimi juridik, varësisht se cili ligj është në zbatim në kohën kur paraqitet rasti i siguruar.

Përjashtimet nga **pika IV (katër)**, V (pesë), **VI (gjashtë)**, VII (shtatë), VIII (tetë), IX (nëntë) dhe X (dhjetë) për lartësinë e kamatës.

XII. Për kërkesat e **palëve të treta** ndaj **Kompanive të Sigurimeve**, kamata **në lartësi prej 12%** të interesit ujetor zbatohet llogaritet kur plotësohen kushtet ligjore, në rastet e mosrespektimit të afateve (neni 26, paragrafi 1 dhe 2 Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Auto Përgjegjësia, nr.04/L-018, i shpallur në Gazetën Zyrtare nr.4, me datën 14 korrik 2011, i cili ka hyrë në fuqi me datën 30 korrik 2011) dhe mospërmblidhjes së detyrimit (neni 26, paragrafi 4, i ligjit të njëjtë) nga ana e siguruesve përgjegjës (Kompanitë e Sigurimeve) për çdo ditë vonese deri në shlyerjen e detyrimit nga siguruesi përgjegjës, duke filluar nga data e paraqitjes së kërkesës për dëmshpërblim.

Situatat kur aplikohet norma e interesit ujetor prej 12 %:

-Kur kërkesat e paraqitura tek Kompanitë e Sigurimeve, për dëmin në persona, nuk trajtohen në afat prej 60 ditësh;

-Kur kërkesat e paraqitura tek Kompanitë e Sigurimeve, për dëmin në pasuri, nuk trajtohet brenda 15 ditësh;

-Në pamundësi të përcaktimit të dëmit, respektivisht trajtimit të dëmshpërblimit në tërësi, siguruesi përgjegjës është i detyruar t'i paguaj palës së dëmtuar pjesën jokontestuese të dëmit në formë paradhënie, brenda afatit prej 60 ditësh për dëmin në persona dhe 15 ditësh për dëmin në pasuri.

XIII. Për pagesat në vonesë të debitorëve ndaj kreditorëve-institucioneve financiare, kredidhënëse, kamatëvonesa do të llogaritet në procedurën e përcaktuar me akte nënligjore nga Banka Qendrore e Kosovës (BQK), sipas normës/lartësisë së përcaktuar me kushte dhe afatet e marrëveshjes përkatëse të instrumentit kreditor, ndaj institucionit financiar përkatës.

Arsyetimi për pikën I (një) të mendimit juridik - Është standard i së drejtës civile që ligji material do të vlej në kohë të caktuar dhe territor të caktuar. Në këtë kontekst përcaktohet edhe zbatimi i dispozitave të Ligjit mbi/për Marrëdhëniet e Detyrimeve, duke marrë si bazë kohën e lindjes së marrëdhënieve juridike civile. Në praktikë është paraqitur si dilemë, dhe në disa raste është zbatuar në mënyrë të gabuar dispozita e ligjit i cili nuk ka qenë në fuqi në kohën e lindjes së marrëdhënies juridike civile.

[...]

Arsyetimi për pikën IX (nëntë) të mendimit juridik - Në praktikën gjyqësore paraqiten raste të shpeshta të kreditorëve për rimbursim të dëmit të cilët kanë përmblidhur detyrimet paraprakisht ndaj palëve të treta, e të cilat kryesisht ndërliken me rastet e siguruara nga kompanitë e sigurimeve vendore me kompanitë e huaja. Për këtë lloj të kërkesave në praktikën e gjykatave është vërejtur interpretim dhe zbatim i dispozitave

ligjore në disa forma sa i përket shkallës/lartësisë së kamatëvonesës për rastet e kërkesave për rimbursim. Kjo ka ndodhur për shkak se kreditorët me rastin e paraqitjes së kërkesave për rimbursim të dëmit duke iu referuar nenit 26 të Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Autopërgjegjësia, nr. 04/L-018, i shpallur në Gazetën Zyrtare nr. 4, me datën 14 korrik 2011, i cili ka hyrë në fuqi me datën 30 korrik 2011, kanë kërkuar që rimbursimi i kërkesës të bëhet me normë vjetore prej 12%, mirëpo Gjykata Supreme e Kosovës në Seancën e Përgjithshme të saj përmes këtij mendimi juridik ka vlerësuar se nuk mund të aplikohet norma/kamatëvonesa vjetore prej 12% në të gjitha rastet. Kjo për shkak se kërkesat e kreditorëve për rimbursim të dëmit kryesisht u referohen situatave për marrëdhëniet juridiko-civile (jokontraktuale për kreditorin dhe debitorin), prandaj, në një rast të tillë sipas vlerësimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, kamatëvonesa vjetore duhet të paguhet sipas pikës IV (katër) dhe VI (gjashtë) të këtij mendimi juridik. Kjo nënkupton se në rast se kreditori ka përmbushur detyrimin ndaj palës së tretë, para datës 20.12.2012, norma e interesit do të zbatohet si për mjetet e deponuara në bankë mbi një vit pa destinim të caktuar, ndërsa në rast se kreditori ka përmbushur detyrimin ndaj palës së tretë pas datës 19.12.2012, atëherë shkalla/lartësia e kamatëvonesës do të zbatohet në shkallë prej 8%.

Përveç të cekurave Gjykata Supreme vlerëson se shkalla/lartësia e kamatëvonesës vjetore prej 12%, nuk mund të zbatohet edhe për shkak të faktit se sipas dispozitave të Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Auto Përgjegjësia, nr.04/L-018, i shpallur në Gazetën Zyrtare me nr.4, me datën 14 korrik 2011, i cili ka hyrë në fuqi me datën 30 korrik 2011, interesi vjetor 12%, ujen në shprehje për shkak të neglizhencës së kompanive të sigurimeve (të cilat pastaj paraqiten si kreditor regresues), sepse sikur kreditorët regresues t'i kishin trajtuar konform përgjegjësiwe ligjore kërkesat e palëve të treta, ndaj tyre nuk do të mund të zbatohet shkalla/lartësia e kamatëvonesës prej 12%, në vendimet e gjykatës, por do të zbatohet shkalla/lartësia si për mjetet e deponuara mbi një vit pa destinim të caktuar, apo shkalla/lartësia prej 8%, varësisht se cili ligj ka qenë në fuqi në kohën e lindjes së marrëdhënies së detyrimit.

Pranueshmëria e kërkesës

39. Gjykata së pari vlerëson nëse parashtuesja e kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara në Kushtetutë dhe të parashikuara më tej në Ligj dhe në Rregullore të punës.
40. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113 [Jurisdiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 4, të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] të Kushtetutës, që përcaktojnë:

Neni 113
[Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara]

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

[...]

Neni 21 [Parimet e Përgjithshme]

[...]

“4. Të drejtat dhe liritë themelore të parashikuara në Kushtetutë, vlejnë edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme.”

41. Gjykata në vazhdim shqyrton nëse parashtruesja e kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohen tutje në Ligj, përkatësisht me nenet 47, 48 dhe 49 të Ligjit, që përcaktojnë:

Neni 47
[Kërkesa individuale]

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tij individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.
2. Individ i mund ta ngritë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

Neni 48
[Saktësimi i kërkesës]

“Parashtruesja e kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj.”

Neni 49
[Afatet]

Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor. Në të gjitha rastet e tjera, afati fillon të ecë në ditën kur vendimi ose akti është shpallur publikisht...”

42. Në vlerësimin e përmbushjes së kriterëve të pranueshmërisë siç janë cekur më lart, Gjykata vëren se parashtruesja e kërkesës ka të drejtë të paraqesë ankesë kushtetuese, duke iu referuar shkeljeve të pretenduara të të drejtave dhe lirive themelore të saj, që vlejnë për individët dhe personat juridikë (shih, rastet e Gjykatës KI118/18, parashtrues, *Eco Construction sh.p.k.*, Aktvendim për papranueshmëri, i 10 shtatorit 2019, paragrafi 29; dhe KI41/09, Parashtrues, *Universiteti AAB-RIINVEST L.L.C.*, Aktvendimi për papranueshmëri, i 3 shkurtit 2010, paragrafi 14). Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se parashtruesja e kërkesës është palë e autorizuar që konteston akt të autoritetit publik,

përkatësisht Aktgjykimin e Gjykatës Supreme E. Rev. nr. 62/2020, të 6 prillit 2020, pas shterimit të të gjitha mjeteve juridike të parashikuara me ligj.

43. Gjykata vëren se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme, E. Rev. nr. 62/2020, i 6 prillit 2020, i është dorëzuar parashtrueses së kërkesës më 18 maj 2020 derisa kërkesa nën shqyrtim është dorëzuar më 14 korrik 2020, pra, brenda afatit ligjor të paraparë me nenin 49 të Ligjit.
44. Gjykata po ashtu konsideron se parashtruesja e kërkesës ka treguar saktësisht se cilat të drejta të garantuara me Kushtetutë dhe KEDNj janë shkelur në dëm të saj, në pajtim me kriteret e parashikuara nga neni 48 i Ligjit.
45. Prandaj, Gjykata vjen në përfundim se parashtruesja e kërkesës është palë e autorizuar; se i ka shteruar të gjitha mjetet juridike; se e ka respektuar kushtin e dorëzimit të kërkesës brenda afatit ligjor; i ka sqaruar me saktësi shkeljet e pretenduara të të drejtave dhe lirive themelore të njeriut, si dhe ka treguar cili është akti konkret i autoritetit publik që kontestohet.
46. Duke pasur parasysh pretendimet e parashtrueses së kërkesës dhe argumentimit të tyre, Gjykata konsideron se kërkesa ngre çështje serioze kushtetuese dhe përcaktimi i tyre varet nga shqyrtimi i meritave të kërkesës. Po ashtu, kërkesa nuk mund të konsiderohet si qartazi e pabazuar brenda kuptimit të rregullit 39 të Rregullores së punës dhe nuk është krijuar asnjë bazë tjetër për ta shpallur atë të papranueshme (shih Gjykata Kushtetuese Rasti nr. KI97/16, parashtrues *IKK Classic*, Aktgjykim i 4 dhjetorit 2017).
47. Gjykata shpall kërkesën të pranueshme për shqyrtim në merita.

Meritat e kërkesës

48. Gjykata rikujton se parashtruesja e kërkesës pretendon shkeljen e të drejtave të saj të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6.1 të KEDNj-së, për shkak se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme nuk ofron arsyetim të mjaftueshëm dhe adekuat lidhur me ndryshimin e qëndrimit përkitazi me llogaritjen e kamatëvonesës, qëndrim të cilin, sipas parashtrueses së kërkesës Gjykata Supreme deri atëherë e kishte zbatuar në mënyrë konsistente në praktikën e saj. Për më tepër, parashtruesja pretendon se Gjykata Supreme nuk ka vendosur në pajtim me gjetjet e Gjykatës Kushtetuese sipas Aktgjykimit KI87/18, të 27 shkurtit 2019.
49. Gjykata vlerëson se në rastin konkret pretendimet për mosarsyetim të vendimit gjyqësor dhe moszbatim të jurisprudencës së Gjykatës Kushtetuese dhe të GjEDNj-së, për shkak të natyrës së rastit dhe ndërlidhjes së tyre, do t'i trajtojnë në kuadër të një arsyeimi të vetëm.
50. Në dritën e këtyre sqarimeve, Gjykata do të shqyrtojë në vazhdim pretendimin e parashtrueses së kërkesës për shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë, siç garantohet me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6.1 të KEDNj-së.
51. Në këtë drejtim, Gjykata i rikujton përmbajtjen e nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, i cili përcakton:

“1. Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.

2. Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj.”

52. Përveç kësaj, Gjykata i rikujton gjithashtu përmbajtjen e nenit 6.1 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNj-së, i cili përcakton:

“Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ...”.

53. Gjykata rithekson se në bazë të nenit 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, ajo është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë në pajtim me praktikën gjyqësore të GjEDNj-së. Rrjedhimisht, sa i përket interpretimit të pretendimeve për shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6.1 të KEDNj-së, përkatësisht lidhur me të drejtën për vendim të arsyetuar dhe të arsyeshëm gjyqësor, Gjykata do t'i referohet praktikës gjyqësore të GjEDNj-së.

Parimet e përgjithshme për të drejtën për një vendim të arsyetuar dhe të arsyeshëm gjyqësor

54. Gjykata, para së gjithash, rikujton se garancitë e përmbajtura në nenin 6. paragrafin 1 të KEDNj-së përfshijnë detyrën e gjykatave që të bëjnë arsyetimin e vendimeve të tyre. Vendimi i arsyetuar gjyqësor u tregon palëve se rasti i tyre është shqyrtuar me të vërtetë (shih Aktgjykimin e GjEDNj-së *H. kundër Belgjikës*, kërkesa 8950/80, paragrafi 53, të 30 nëntorit 1987).
55. Gjykata, gjithashtu, thekson se sipas praktikës së GjEDNj-së, neni 6. paragrafi 1 i detyron gjykatat që të arsyetojnë vendimet e tyre, megjithatë, kjo nuk mund të interpretohet në mënyrë të tillë që nga gjykatat të kërkohej përgjigje e hollësishme për secilin pretendim (shih rastet e GjEDNj-së, *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykimi i 19 prillit 1994; *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, kërkesa nr. 30544/96, Aktgjykimi i 21 janarit 1999, paragrafi 26; *Jahnke dhe Lenoble kundër Francës*, [DHM], paragrafi 81.).
56. Lidhur me këtë, GjEDNj shton se gjykata vendore ka një liri të caktuar të vlerësimit në zgjedhjen e pretendimeve dhe në lejimin e provave, por ajo gjithashtu ka edhe obligimin që të justifikojë veprimet e saj duke dhënë arsyeime për vendimet e saj (shih Aktgjykimin e GjEDNj-së *Suominen kundër Finlandës*, kërkesa 37801/97, të 1 korrikut 2003, paragrafi 36).
57. Gjithashtu, Gjykata thekson se në pajtim me praktikën e GjEDNj-së, gjatë shqyrtimit nëse arsyetimi i vendimit gjyqësor i plotëson standardet e të drejtës

për gjykim të drejtë, duhet të merren parasysh rrethanat e rastit konkret. Vendimi gjyqësor nuk duhet të jetë pa asnjë arsyetim, as arsyetimi nuk duhet të jetë i paqartë. Kjo posaçërisht vlen për arsyetimin e vendimit të gjykatës e cila vendos sipas mjetit juridik, në të cilin janë ndryshuar qëndrimet juridike të paraqitura në vendimin e gjykatës më të ulët (shih rastin e GjEDNJ-së, *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykimi i 19 prillit 1994, paragrafi 61).

58. Gjykata dëshiron të theksojë se nocioni i një gjykimi të drejtë, në pajtim me praktikën e GJEDNJ-së, gjithashtu kërkon që gjykata kombëtare e cila ka dhënë arsye të pakta për vendimet e saj, në të vërtetë të ketë adresuar çështjet themelore në kuadër të juridiksionit të saj, pra se nuk i kishte pranuar thjeshtë dhe pa përpjekje shtesë konkluzionet e arritura nga gjykata më e ulët. Kjo kërkesë është edhe më e rëndësishme në rast kur një palë në kontest nuk ka pasur mundësi për të paraqitur gojariisht rastin e saj në procedurën vendore (shih Aktgjykimin e GjEDNJ-së *Helle kundër Finlandës*, kërkesa 157/1996/776/977, të 19 dhjetorit 1997, paragrafi 60).
59. Përveç kësaj, Gjykata i referohet edhe praktikës së saj gjyqësore ku ajo përcakton se arsyetimi i vendimit duhet të theksojë raportin ndërmjet konstatimeve të meritës dhe reflektimeve kur shqyrtohet prova e propozuar, nga njëra anë, dhe konkluzionet ligjore të gjykatës, nga ana tjetër. Aktgjykimi i gjykatës do të shkelë parimin kushtetues të ndalimit të arbitraritetit në vendimmarrje, në qoftë se arsyetimi i dhënë nuk i përmban faktet e vërtetuara, dispozitat ligjore dhe marrëdhënien logjike midis tyre (Gjykata Kushtetuese, rastet: nr. KI72/12, *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri*, Aktgjykimi i 17 dhjetorit 2012, paragrafi 61; nr. KI135/14, *IKK Classic*, Aktgjykimi i 9 shkurtit 2016, paragrafi 58, dhe KI96/16 *IKK Classic*, Aktgjykimi i 8 dhjetorit 2017).

Zbatimi i parimeve të përmendura për të drejtën për një vendim të arsyetuar dhe të arsyeshëm gjyqësor në rrethanat e rastit konkret

60. Gjykata rikujton se parashtruesja e kërkesës konteston kushtetutshmërinë e Aktgjykimit E. Rev. nr. 62/2020 të Gjykatës Supreme, duke pretenduar se i njëjti “sërish karakterizohet nga mungesa e arsyetimit adekuat, sepse Gjykata Supreme nuk ka dhënë arsye të mjaftueshme dhe adekuate përkitazi me ndryshimet e Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, Ae. nr. 191/2017, të 31 tetorit 2017, në lidhje me kamatëvonesën, duke shkelur kështu parimin e ndalimit të arbitraritetit në vendimmarrje”.
61. Tuje, parashtruesja e kërkesës pretendon se Gjykata Supreme në arsyetimin e Aktgjykimit të kontestuar, vetëm se ka listuar vërejtjet nga Aktgjykimi KI87/18 i Gjykatës Kushtetuese dhe nuk i është përmbajtur rekomandimeve të saj. Në thelb dhe për pasojë, parashtruesja e kërkesës pretendon se arsyetimi i Aktgjykimit të kontestuar rezulton të ketë të njëjtat mangësi, sepse përmban arsyetim të pamjaftueshëm, gjegjësisht mungesë të justifikimit dhe shpjegimeve objektive.
62. Në thelb, parashtruesja e kërkesës konteston kushtetutshmërinë e Aktgjykimit të kontestuar, vetëm përkitazi me pikën 2 (dy) të dispozitivit, në lidhje me kamatëvonesën, duke e ndërlidhur sërish me shkeljet e pretenduara të nenit 31

të Kushtetutës dhe nenit 6.1 të KEDNj-së, përkatësisht me të drejtën për një vendim të arsyetuar dhe të arsyeshem gjyqësor.

63. Prandaj, duke pasur parasysh pretendimin kryesor ankimor të parashtrueses së kërkesës, Gjykata konsideron se duhet të analizohet nëse Gjykata Supreme, ka dhënë arsye të qarta dhe të mjaftueshme mbi të cilat e ka mbështetur vendimin e saj për ndryshimin e aktgjykimeve të instancave më të ulëta, lidhur me lartësinë e normës së interesit/kamatëvonesës.
64. Së pari, Gjykata rikujton se në rastin e saj KI87/18, ajo konstatoi shkelje të nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6.1 të KEDNj-së për shkak të pamjaftueshmërisë së arsytimit të vendimit gjyqësor, si rrjedhojë edhe të moskonsistencës së Gjykatës Supreme në vendimmarrje përkitazi me aplikimin e normave të interesit.
65. Në vazhdim, Gjykata i referohet pjesëve relevante të Aktgjykimit të kontestuar, për të vlerësuar nëse Gjykata Supreme, ka eliminuar shkaqet që çuan në shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6.1 të KEDNj-së. Rrjedhimisht, Gjykata vlerëson nëse Gjykata Supreme e justifikon ndryshimin e Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit në pikën 2 (dy) të dispozitivit dhe Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në Prishtinë, në pikën 1 (një) të dispozitivit, përkitazi me ndryshimin e lartësisë së kamatëvonesës.
66. Arsyetimi i Gjykatës Supreme në këtë pikë, thekson: *“Gjykata Supreme ka bërë unifikimin e praktikës gjyqësore në rastet e caktimit të lartësisë së kamatës, në kontest për subrogim të borxhit, duke konkluduar se në kontestet për subrogim të dëmit ligjërisht nuk aplikohet kamatëvonesa e përcaktuar me nenin 26.6 të Ligjit për Sigurimet e Detyrueshme nga Autopërgjegjësia (pavarësisht faktit nëse ligji ka qenë në fuqi). Andaj, Gjykata Supreme duke u nisur nga gjendja e këtillë e çështjes vlerëson se gjykatat e instancës më të ulët, gabimisht kanë zbatuar të drejtën materiale me pranimin e kamatës 12%, në kontestet për subrogim të borxhit ashtu si është rasti konkret. Kjo për faktin se kjo shkallë e kamatës aplikohet, por vetëm në kërkesat e personave të dëmtuar për shpërblimin e dëmit në procedurën jashtëgjyqësore, ashtu siç parashihet në nenin 26 të Ligjit në fjalë dhe nenit 5.1 të Rregullit të BQK-së, nr. 3 Mbi ndryshimin e Rregullit për Sigurimin e detyrueshem nga Autopërgjegjësia të datës 25 shtator 2008, në të cilat dispozita thirren gjykatat e instancës së ulët”.*
67. Tutje, Gjykata Supreme thekson se: *“Kamata e aplikuar nga gjykatat e instancës me të ulët është paraparë me qëllim të disiplinimit të kompanive siguruese në raportet e sigurimit ndaj kërkesave për dëmshpërblim të personave të dëmtuar të cilat kërkesa kompanitë e sigurimeve janë të detyruara që t'i trajtojnë me urgjencë brenda afateve të parapara sipas dispozitave të lartpërmendura. Paragrafi 7 i nenit 26 të Ligjit për Sigurimin e detyrueshem nga Autopërgjegjësia përjashton zbatimin e kamatës 12% për subrogim e borxhit, kamatë kjo e paraparë vetëm për mostrajtimin dhe rënie në vonesë të trajtimit të kërkesave të personave të dëmtuar për dëmshpërblim”.*

68. Si konkluzion, Gjykata Supreme arsyetoi: *“Nga kjo rezulton se paditësja (parashtruesja e kërkesës) ka të drejtën vetëm në kamatëvonesë duke marrë për bazë lartësinë që paguajnë bankat afariste në Kosovë, në mjetet e deponuara dhe pa destinim të caktuar mbi një vit, në kuptim të dispozitës ligjore të nenit 277 të LMD-së, e jo edhe kamatë të kualifikuar sipas dispozitës të zbatuar nga gjykatat e instancës me të ulët. Meqenëse paditësja me parashtresën e datës 19 tetor 2010, ka kërkuar subrogim të borxhit nga e paditura rezulton se e paditura nga kjo datë ka rënë në vonesë kur nuk e ka përmbushur detyrimin brenda afatit deri në pagesën definitive”.*
69. Nga sa më sipër, Gjykata konsideron se Gjykata Supreme me Aktgjykimin e kontestuar, ka dhënë arsye bindëse dhe të mjaftueshme duke shtjelluar në detaje bazën ligjore mbi të cilën e ka mbështetur ndryshimin e lartësisë së normës së interesit (kamatëvonesës) në pikën 2 (dy) të dispozitivit, duke arsyetuar në mënyrë logjike se përse në rrethana të këtilla parashtresës së kërkesës nuk mund t'i akordohet norma e interesit prej 12%, në bazë të nenit 26.6 të Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Autopërgjegjësia.
70. Në këtë kuptim, Gjykata Supreme, ka arsyetuar se neni 26.6 i Ligjit në fjalë, zbatohet vetëm në rastet kur rënia në vonesë për shlyerjen e detyrimit (dëmshpërblimit) bëhet me kërkesë të personave të dëmtuar. Tutje, Gjykata Supreme arsyetoi, se në rrethanat e rastit konkret nuk kemi të bëjmë me kërkesë për dëmshpërblim nga personi i dëmtuar, por me kërkesë për rënien në vonesë të shlyerjes së detyrimit nga kompania vendore e sigurimeve SIGMA, ndaj parashtresës së kërkesës, andaj në këtë kuptim Gjykata Supreme ka arsyetuar se perse paragrafi 6 i nenit 26 i Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Autopërgjegjësia nuk zbatohet për parashtresën e kërkesës por paragrafi 7 i nenit 26 i të njëjtit Ligj.
71. Gjykata rikujton se parashtresja e kërkesës edhe më tutje mund të mos jetë e kënaqur me arsyetimin dhe bazën ligjore të zbatuar nga Gjykata Supreme. Megjithatë, në praktikën e saj gjyqësore në mënyrë konsistente Gjykata ka konstatuar se çështjet e faktit dhe çështjet e interpretimit dhe zbatimit të ligjit bien brenda fushëveprimit të gjykatave të rregullta dhe të autoriteteve të tjera publike, dhe si të tilla janë çështje të ligjshmërisë, përveç dhe përderisa, çështje të tilla rezultojnë në shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të njeriut ose krijojnë një situatë antikushtetuese (shih, mes tjerash, Gjykata Kushtetuese rasti nr. KI33/16, parashtrese *Minire Zeka*, Aktgjykim i 4 gushtit 2018, paragrafi 91).
72. Për më tepër, Gjykata gjen se vendimarrja e Gjykatës Supreme, në rrethanat faktike dhe juridike të rastit konkret është në pajtueshmëri edhe me mendimin juridik të nxjerrë nga mbledhja e përgjithshme e Gjykatës Supreme, e 2 dhjetorit 2020. Në këtë drejtim, Gjykata rikujton arsyetimin e mendimit juridik në pikën nëntë (IX), ku Gjykata Supreme arsyeton, si në vijim:

Arsyetimi për pikën IX (nëntë) të mendimit juridik - Në praktikën gjyqësore paraqiten raste të shpeshta të kreditorëve për rimbursim të dëmit të cilët kanë përmbushur detyrimet paraprakisht ndaj palëve të treta, e të cilat kryesisht ndërlidhen me rastet e siguruara nga kompanitë e sigurimeve vendore me kompanitë e huaja. Për këtë lloj të kërkesave në

praktikën e gjykatave është vërejtur interpretim dhe zbatim i dispozitave ligjore në disa forma sa i përket shkallës/lartësisë së kamatëvonesës për rastet e kërkesave për rimbursim. Kjo ka ndodhur për shkak se kreditorët me rastin e paraqitjes së kërkesave për rimbursim të dëmit duke iu referuar nenit 26 të Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Autopërgjegjësia, nr.04/L-018, i shpallur në Gazetën Zyrtare nr.4, me datën 14 korrik 2011, i cili ka hyrë në fuqi me datën 30 korrik 2011, kanë kërkuar që rimbursimi i kërkesës të bëhet me normë vjetore prej 12%, mirëpo Gjykata Supreme e Kosovës në Seancën e Përgjithshme të saj përmes këtij mendimi juridik ka vlerësuar se nuk mund të aplikohet norma/kamatëvonesa vjetore prej 12% në të gjitha rastet. Kjo për shkak se kërkesat e kreditorëve për rimbursim të dëmit kryesisht u referohen situatave për marrëdhëniet juridiko-civile (jokontraktuale për kreditorin dhe debitorin), prandaj, në një rast të tillë sipas vlerësimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, kamatëvonesa vjetore duhet të paguhet sipas pikës IV (katër) dhe VI (gjashtë) të këtij mendimi juridik. Kjo nënkupton se në rast se kreditori ka përmbushur detyrimin ndaj palës së tretë, para datës 20.12.2012, norma e interesit do të zbatohet si për mjetet e deponuara në bankë mbi një vit pa destinim të caktuar, ndërsa në rast se kreditori ka përmbushur detyrimin ndaj palës së tretë pas datës 19.12.2012, atëherë shkalla/lartësia e kamatëvonesës do të zbatohet në shkallë prej 8%.

Përveç të cekurave Gjykata Supreme vlerëson se shkalla/lartësia e kamatëvonesës vjetore prej 12%, nuk mund të zbatohet edhe për shkak të faktit se sipas dispozitave të Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Auto Përgjegjësia, nr.04/L-018, i shpallur në Gazetën Zyrtare me nr.4, me datën 14 korrik 2011, i cili ka hyrë në fuqi me datën 30 korrik 2011, interesi vjetor 12%, vjen në shprehje për shkak të neglizhencës së kompanive të sigurimeve (të cilat pastaj paraqiten si kreditor regresues), sepse sikur kreditorët regresues t'i kishin trajtuar konform përgjegjësiave ligjore kërkesat e palëve të treta, ndaj tyre nuk do të mund të zbatohet shkalla/lartësia e kamatëvonesës prej 12%, në vendimet e gjykatës, por do të zbatohet shkalla/lartësia si për mjetet e deponuara mbi një vit pa destinim të caktuar, apo shkalla/lartësia prej 8%, varësisht se cili ligj ka qenë në fuqi në kohën e lindjes së marrëdhënies së detyrimit.

73. Në këtë kuptim, Gjykata vë në pah faktin se Gjykata Supreme, si instancë më e lartë e gjyqësorit të rregullt, ka përmbushur detyrimin e saj ligjor dhe kushtetues, duke unifikuar praktikën gjyqësore përmes nxjerrjes së një akti parimor (mendimit juridik), të cilin detyrohen ta zbatojnë të gjitha nivelet e instancave gjyqësore, përfshi vetë Gjykatën Supreme. Ky akt juridik eviton probabilitetin e shkeljes së të drejtës në gjykim të drejtë përkatësisht të parimit të sigurisë juridike.
74. Në këtë këndvështrim, Gjykata konsideron se Gjykata Supreme, në përputhje me kërkesat e nenit 14 të Ligjit nr. 06/L-054 për Gjykatat, ka krijuar një mekanizëm efektiv, i cili shmangë devijimet e mundshme nga praktika gjyqësore konsistente, për çështje të njëjta faktike dhe juridike, devijime të cilat sipas konstatimeve të Gjykatës Kushtetuese kanë çuar në shkeljen e parimit të sigurisë juridike, të sundimit të ligjit, të miradministrimit të drejtësisë dhe të humbjes së besimit të publikut ndaj gjyqësorit.

75. Prandaj, ky mendim juridik i Gjykatës Supreme është në pajtueshmëri edhe me kriteret e përcaktuara të GjEDNj-së, përmes së cilave identifikohen divergjencat (kundërthëniet) në vendimmarrje për çështje të njëjta faktike dhe juridike, siç janë: (i) dallimet e thella dhe afatgjata në praktikën gjyqësore, (ii) përcaktimi nëse ligjet e vendit parashohin një mekanizëm i cili i tejkalon këto kundërthënie, dhe (iii) përcaktimin nëse ky mekanizëm është zbatuar dhe, nëse po, deri në çfarë mase, në mënyrë që vendimmarrja e gjykatave vendore të jetë në pajtueshmëri me kërkesat e gjykimit të drejtë, siç kërkon neni 31 i Kushtetutës dhe neni 6.1 i KEDNj-së.
76. Gjykata, nga të gjitha shtjellimet e sipërtheksuara, në rrethanat e rastit konkret, konsideron se parashtruesja e kërkesës thjeshtë është e pakënaqur me rezultatin e procedurës pranë Gjykatës Supreme. Megjithatë, pakënaqësia e saj nuk mund vetvetiu të ngrejë një pretendim të argumentueshëm për shkeljen e të drejtave dhe lirive themelore të garantuara me Kushtetutë (shih, rastin e GJEDNj-së *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat kundër Hungarisë*, Aktgjykimi i 26 korrikut 2005, paragrafi 21).
77. Për më tepër, Gjykata konstaton se të gjitha vërejtjet e dhëna nga Gjykata në Aktgjykimin e saj të 27 shkurtit 2019 (rasti KI87/18), për sa i përket arsytimit të pikës 2 (dy) të Aktgjykimit të kontestuar, se mbi cilën bazë ligjore a ligj e kishte mbështetur Gjykata Supreme ndryshimin e Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit përkitazi me lartësinë e normës së interesit (kamatëvonesës), tashmë janë konsumuar sepse Aktgjykimi i kontestuar, përmban arsyetim logjik dhe sqaron me saktësi se përse në rastin e parashtrueses së kërkesës nuk mund të aplikohet norma në lartësinë prej 12%, duke theksuar se kjo normë e interesit aplikohet vetëm kur kërkesat për dëmshpërblim bëhen nga personat të dëmtuar kërkesa të cilat kompanitë e sigurimeve janë të detyruara që t'i trajtojnë me urgjencë brenda afateve të parapara sipas dispozitave të nenit 26 të Ligjit për Sigurimin e Detyrueshëm nga Autopërgjegjësia. Përveç kësaj, Gjykata thekson se është konsumuar dhe pretendimi për moskonsistencë në vendimmarrje, përmes nxjerrjes së mendimit juridik nga ana e Gjykatës Supreme. Kësisoj janë eliminuar edhe shkaqet të cilat kanë shkaktuar pasiguri juridike për shkak të zbatimit jo uniform të praktikës gjyqësore për çështje faktike dhe juridike të njëjta.
78. Prandaj, Gjykata konstaton se në rastin e parashtrueses së kërkesës nuk ka pasur shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6.1 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së.

Përfundim

79. Si përmbledhje, lidhur me pretendimin për shkelje të së drejtës për një vendim të arsyetuar dhe të arsyeshëm gjyqësor, Gjykata konkludon se Gjykata Supreme: (i) ka dhënë bazën juridike dhe ka shpjeguar me qartësi se përse në rastin e parashtrueses së kërkesës nuk zbatohet norma e interesit prej 12%; (ii) Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme përmban lidhje logjike ndërmjet bazës juridike, arsytimit dhe përfundimeve të nxjerra; (iii) si rrjedhojë logjike ndërmjet bazës juridike, arsytimit dhe përfundimeve ka rezultuar se

Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme, E. Rev. 62/2020, e plotëson kushtin e një vendimi të arsyetuar dhe të arsyeshëm gjyqësor.

80. Andaj, Gjykata konkludon se, në rrethanat e rastit konkret, nuk ka pasur shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6.1 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNj-së.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenet 113.7 dhe 21.4 të Kushtetutës, me nenet 20 dhe 47 të Ligjit dhe me rregullin 59 (1) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 28 prill 2021,

VENDOS

- I. TË DEKLAROJË, njëzëri kërkesën të pranueshme;
- II. TË KONSTATOJË, me shumicë votash, se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme i Republikës së Kosovës, E. Rev. nr. 62/2020, i 6 prillit 2020 është në përputhshmëri me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës dhe nenin 6.1 [E drejta për një proces të rregullt] të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut;
- III. T'UA KUMTOJË këtë Aktgjykim palëve dhe, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit, ta publikojë në Gazetën Zyrtare;
- IV. Ky Aktgjykim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues


Nexhmi Rexhepi



Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese


Arta Rama-Hajrizi